

minister oplyst, at i Københavns Kommunes Skove gives der som Helhed ikke større Dagløn eller Akkordpriser end i Statens, og i den Diskussion, der derpaa fulgte, rettede jeg det Spørgsmaal til det ærede Medlem for Københavns Amts 2den Valgkreds (K. M. Klausen), om han, da han nu mente, at det var en elendig Betaling, der gaves Statens Skovarbejdere, vilde virke hen til, at der blev givet større Betaling til Arbejderne i Københavns Kommunes Skove. Det vilde være ret naturligt, om det ærede Medlem her, hvor han har Magt og Myndighed gennem sin Indflydelse baade i Magistraten og Borgerrepræsentationen, søgte at rette paa et Forhold, som han mener er pinegalt. Jeg kunde nu ønske at spørge det ærede Medlem, som i Fjor gav Tilsagn om, at han vilde søge at rette paa dette Forhold for Københavns Vedkommende, om han siden den Tid har gjort noget i saa Henseende, altsaa har søgt at gennemføre et Ændringsforslag gaaende ud paa at forhøje Daglønnen med 40 Øre og Akkordpriserne med 20 pCt. for de københavnske Skovarbejdere.

Jeg finder det nemlig mærkeligt, at det ærede Medlem Gang paa Gang kritiserer de Priser, Staten betaler, naar der under Københavns Kommune ingenlunde betales højere Priser, men i adskillige Tilfælde endogsaa lavere. Det er jo ganske det samme, som hvis jeg gik om til min Nabo og sagde: Du lønner dine Folk daarligt, ja elendigt, det er Sulteløn, du giver dem, du skal give dem meget mere, og saa denne samme Nabo kunde sige til mig: Ja, men du lønner jo dine egne Folk endnu daarligere! Det ærede Medlem rejser sin Kritik overfor Landbrugsministeren, der staar for Administrationen af Statens Skove, men samtidig lønnes Arbejderne i de Skove, som det ærede Medlem er med til at administrere, ingenlunde bedre. Jeg spørger derfor det ærede Medlem, om han har opfyldt det Løfte, han gav i Fjor, at faa Daglønnen og Akkordpriserne forhøjede for de københavnske Skovarbejdere.

I øvrig tog den højtærede Landbrugsminister meget velvilligt paa dette Forhold, og har overfor Finansudvalget udtalt sin Tilslutning til, at Staten skulde være en god Arbejdsgiver. Jeg tror i det hele taget, at den højtærede Landbrugsminister fuldt ud kan underskrive Konseilspræsidentens Udtalelse om dette Forhold. Det er min Overbevisning, at han i den Administration, han staar i Spidsen for, vil virke

hen til, at Staten virkelig bliver en god og human Arbejdsgiver, og dertil tror jeg at kunne tilsige ham mit Partis fulde Støtte.

Jacob Christensen: Den ærede Ordfører (P. T. Nielsen) søgte som sædvanlig at drage Talen hen paa noget andet end det, der i Virkeligheden skal diskuteres om. Han søgte at bortlede Opmærksomheden fra den lave Løn, Statsskovene byde deres Arbejdere, ved at tale om Forholdene indenfor Københavns Kommunes Administration. Forholdet er imidlertid det, at Kravet om den højere Løn er kommet fra Arbejderne ved Silkeborg, og naar det er det ærede Medlem for Københavns Amts 2den Valgkreds (K. M. Klausen), der stiller dette Forslag, er det i Egenskab af Finansudvalgsmedlem. Men i Kommunerne ovre hos os have vi netop vist, at vi give en meget større Dagløn, end Staten byder sine Arbejdere, og vi forlange kun, at Staten skulde være omtrent paa Højde med, hvad Kommunerne give. Derfor vil jeg gerne rette det Spørgsmaal til den ærede Ordfører: Erkender han, at det er en for ringe Dagløn, disse Statsskovarbejdere faa i Silkeborg Skovdistrikt, en Løn, som er langt under den, som Landkommunerne byde, og hvis den ærede Ordfører erkender det, vil han saa være med til at stille Forslag om, at disse Skovarbejdere faa deres Løn forhøjet, saaledes at den kommer op paa Højde med den Løn, Kommunerne omkring Silkeborg give deres Arbejdere?

Ordføreren (P. T. Nielsen): For at kunne dømme om det, maa man kende alle Forhold, og navnlig maa man vide, om Arbejderne ude paa Landet, som det ærede Medlem siger, have større Dagløn, have de samme Fordele som de, der arbejde for Staten. Disse have jo foruden deres Dagløn forskellige Emolumenter; dels have de ofte fri Bolig, dels have de en Jordlod, andre Steder have de Græsning til en Ko osv., osv. Forholdet er jo dog det, at saa snart der er Pladser ledige som Skovarbejdere, søge Arbejderne bort fra det private Arbejde for at faa disse Pladser. Jeg synes, det er det bedste Bevis for, at Statens Arbejdere lønnes lige saa godt som Arbejderne ude i det private Liv. For Resten har jeg ogsaa det Indtryk, at Staten for saa vidt er en human Arbejdsgiver, som den beholder sine Skovarbejdere i Tjenesten, selv om de blive gamle og ikke kunne udføre saa stort et Arbejde,